

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.2. Eosdem tres comites, ei quoque qui Christum propiùs sequi desideret,
in socios adsciscendos esse.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

tur. Quanquam neque jam exanimem, eoque sensui doloris subtractum, comites reliqui continuo destituere visum quando & demortui latus contumelia patuit, militis lancei temeratum, & adeo nudus rebus omnibus inventus est, ut non nisi in alieno sepulcrum, nec nisi alieno sumptu sepulturam invenerit. Ut hic merito dicamus cum Petro Blesensi:

Serm. 9. *Omniem revolvite vitam Salvatoris ab utero Virginis, usque ad patibulum crucis, non invenietis in eo nisi stigmata paupertatis.*

tom. 1. Opus.
apud VV ad.

Quam in rem etiam S. Franciscus in præclara oratione ad Christum pro obtinenda vera paupertate, ipsum ait è cœlis ad terras descendisse, ut illam posset charitate perpetui desponsare; proindeque eandem vel in ipso utero sociale, cum Christo commercium inchoasse; eandem ipsum et utero in præsepe recepisse; in ipso passionis confictu, eandem Christo velut individuum armigerum astitisse; ipsum denique Christum in ejus sponsæ strictis amplexibus animam emisisse, &c.

Decebat nimirum hic comitatus Dei Filium: ut quoniam (quod ait dilectus ei discipulus) *omne quod est in mundo, concupiscentia carnis est, & concupiscentia oculorum, & superbia vitæ*; atque ex tribus his eorum qui mundum colligunt omnis vita componitur: è contrario illius vita, qui sese mundo oppositurus, eumque debellaturus advenerat, et rebus directo adversantibus coalesceret, & doloris sensu, concupiscentia carnis, paupertatis amore, concupiscentia oculorum, contemptus desiderio, superbia vitæ opprimeretur.

§. 2.

Eosdem tres comites, ei quoque, qui Christum propius sequi desideret, in socios adsciscendos esse.

Atque

Atque in his pauculis vocibus habes, Jesu Christi amator, copiosam piæ commentationis materiam, & palæstram, in qua diu multumq; te exercere possis.

Primo igitur considera, nec sine tenero amoris & commiserationis sensu, quàm dulcissimo Jesu acerba fuerit & cruciabilis illa crux spiritualis, ex tribus hisce velut partibus compacta & coagmentata, in qua ille non horis aliquot, velut in ipsa cruce corporea, sed ab ipso in mundum ingressu, ad extremum usque spiritum, continenter suffixus jacuit.

Etenim paupertas, satis per se dura & ærumnosa, nimium quantum ingravescit, cum ad eam dolor & cruciatus accesserit: at si hoc utrumque cum ignominia & despectione conjunctum sit; tum verè nihil est, quod, præsertim animo generoso, obvenire possit acerbius. Itaque & ipse, Salvator, illum dignitatis & personæ suæ contemptum, quo omnes ipsius cruciatus cumulabantur, vehementer sentire visus est, eamq; ob causam, quoties cum discipulis de futura sua passione loqueretur, eum sui despectum atque illusionem, veluti principem dolorum suorum circumstantiam, expressè ac disertè commemorare. Sic enim (ut Marci 9. legimus) denuntiabat illis, *quomodo scriptum est in filium hominis, ut multa patiatur & contemnatur*: passionem suam, dolore ac contemptu definiens. Et explicatiùs cap: sequenti: *Illudent ei, & conspuent eum, & flagellabunt & interficient eum.* At per os Evangelici Prophetæ, hæc ipsa suarum passionum adjuncta, despectum, inquam, illusiones, opprobria ita studiosè atque disertè prænuntiari voluit, perinde atque si per ea, tanquam personæ suæ notam propriam, designari vellet, atq; agnosci. *Vidimus eum, inquit, despectum & novissimum virorum.* Et rursus: *Et quasi absconditus vultus ejus, & despectus; unde nec reputavimus eum.* Et infra: *Et nos putavimus eum quasi leprosum, & percussum à*
DEO

Isai. 53.

Gasp. Sanct.
ibi.

DEO & humiliatum. Pro quibus postremis (ut eruditi quidam observant) etiam significantius ex Hebræo legi potest *Percussum DEUM & humiliatum.* Ut nimirum hæc sit quædam velut vitæ ac passionis Christi epitome, hæc ipse Christi quasi definitio aut descriptio, hoc Evangelicæ perfectionis exemplar, hæc tota crucis disciplina, cum dicitur: *Percussus DEUS & humiliatus.*

Secundò: Perpende nihilominus, quo amore ac studio benignus Salvator, hosce lateri suo jugiter inhaerens affleclas complexus atque exosculatus sit: nimirum cum illos aspiceret ut charos comites sibi à Patre amantissimo attributos, neque tam ut adjunctos extrinsecus, quam ut sibi ab ipso conceptu cognatos atque congenitos; & quibuscum proinde, velut cum intimis, ætatem esset consumpturus. Sed neque (tamen integrum esset) vellent vel ad momentum eo dilecto comitatu destitui; quòd se Doctorem nostrum ac Ducem, tum etiam medicum meminerat; neque alio certiore seu documento seu remedio posse, vel mores nostros pravos corrigi, vel inolita mala curari: præsertim autem ingenitam nobis superbiam, & insanam appetentiam gloriæ; cui persanandæ potissimum visus est in omni vita studuisse. Itaque divinæ gloriæ & salutis humanæ debito, tres istos comites sibi conjunctissimos habuit, eorumque duobus hisce tanquam brachijs arctè complexus, charitatem DEI & amore proximi, absque his vivere, absque his mori noluit: ut jam excusationem nullam haberet inexcusablem cupiditas, libido, & superbia nostra, cum præ oculis haberemus horrendum illud & inopinabile omnis patientiæ exemplum, cælorum Regem nostram causam factum pauperem, & DEUM percussum atque humiliatum.

Quamquam adhuc rari sunt, Domine Jesu, qui divinis tuo exemplo convicti, tuum hunc comitatum ament, ipsi demque tecum sensibus ducantur. Ut merito tibi illud occi-

namus

namus è Psalmo: *In mari via tua, & semita tuae in aquis multa* Psal. 76.
ti: hoc est, in mari passionum, & aquis multarum tribulationum. *Et vestigia tua non cognoscuntur*: quia scilicet hæ viae tuae, via paupertatis, via doloris, via contemptus, paucis notæ sunt, & oppidò pauci vestigia tua inveniunt, quò eis insistant, tæq; quæ prævisi, affectentur.

Tertio: Proinde tecum ipse reputa, quàm te æquum sit, qui Christi sectatorem & amatorem profitearis, eodem cum illo comitatu ac societate delectari.

Certe qui aliquem ex animo diligunt, eos etiam quos ille amicos ac familiares habeat, ipsius respectu, benevolentia complectuntur. Et par est (quod antè dicebamus) discipulum Magistro suo congruere: & sufficit servo, si sit Matt: 10.
 sicut Dominus ejus.

Rursum (uti etiam in exercitijs commentatur S. Ignatius) sanequàm ignavus & probro dignus is miles censendus est, qui paratus non sit, eodem uti victu, vestitu, rebusque alijs, quàm Regem suum utentem conspexerit. Atqui ecce Rex noster, & Deus noster graditur ante nos, non alio visendus cultu, aut apparatu instructus, quàm paupertate, dolore, contemptu. Hic illi omnis regalis cultus & ornatus est; hoc paludamentum & trabea; hi corporis custodes, hoc satellitium, hi honorarij affectatores.

Et paupertas quidem in Scripturis sanctis commemoratur, tanquam insigne Regis nostri. Quippe & venturum prænuntians Zacharias, hac illum notà specialiter designat, Zach: 9.
dicens: Ecce Rex tuus ventur tibi justus & Salvator; ipse pauper, & sedens super asinam. Et jam in mundum adveniens, hoc ipso signo dignoscendus proponitur; Angelo ad pastores dicente: *Et hoc vobis signum: Inveniit infantem pannis involutum, & positum in praesepio.*

In hoc autem uno, & reliquis, quem dixi, comitatus continetur. Nam & paupertati laborem & dolorem cognatum

Prov. 15. tum esse, satis notum est, juxta illud: *Omnes dies pauperis mali*: proptereaq; Christus utrumque conjunxit, de se ipso loquens per Prophetam: *Ego sum*, inquit, *pauper & dolens*. Eidemq; adherere contemptum, tum ex sacris profanisq; litteris, tum ipsa quotidianâ experientiâ compertum est, ut non immeritò dixerit antiquorum quispiam: nihil in se durius habere paupertatem, quàm quod homines ludibrio ac despectui faciat obnoxios.

Hæc igitur sunt insignia Ducis ac Regis nostri: his per omnem vitam spectabilem se tibi præbuit; in stabulo nascens, in laboribus vivens, in patibulo moriens. Proinde si cum, ut par est, sequi volueris, eodem te cultu ornari, iudiciumq; rebus contentum esse oportebit.

Quarto & postremo: ut melius ad hunc perfectionis gradum, arduum quidem ac difficilem, sed in Dei oculis valdè pretiosum, pervenias; id tibi omnino persuadens, oportet: omne bonum tuum, felicitatem, pacem, in Christi Domini ac Dei tui imitatione consistere. Etenim, ut ait divina Scriptura: *Gloria magna est sequi Dominum*. Equidem antecessit ille gigantis instar, passibus ingentibus; et ultavit enim ad currendam viam paupertatis, doloris & contemptus: verumtamen & nos hortatur venire possidentidem respectans, & animos faciens, & manum porrigens opitulatricem. Tantùm non pigeat, quâ potes, loqui; si de propinquo affectari non potes. A parvis incipere & sensim ad summa pervenies.

Potes autem (ut & hoc praxis gratiâ admoneam) veli paupertatis studio ducto principio, ad reliquos comites plenioris viâ gradum facere, vel ausu magis heroico, à generosa germanâq; tui despicientia exortus, ad doloris deinde studium, paupertatisq; descendere. Quemadmodum enim quisquis paupertatem non fallaciter amaverit, ex contemtu quenti amabit etiam, quos pulchrè S. Vincentius appellat

paupertatis Sodales & amicos, famem, inquam, sitim, contemptum, despectionem: sic qui in suimet despicientia atque contemptu aliquousque profecerit, doloris ac paupertatis incommoda nihil admodum refugiet: quippe qui & ijs se dignissimū, & è contra omni consolatione indignum, censebit. Ita & à paupertatis amore ad sui contemptum, planus ac rectus processus est; & ab hoc ad illam, prona est facilisq; regressio.

Pro his ad extremum legi potest S. Bonaventura p. 1. Stimuli cap: 7. ascensu 3. ubi ex professo ostendit, tria ista, præsertim in Christo crucifixo apparuisse; & quomodo animus eum contemplantis exinde assurgat inflammaturq; eandem rerum desiderio; omnem jam honorem refugiens, eligensq; nudus esse cum Christo nudo, & omni repleti amaritudine & afflictione cum illo, quæ pluribus ibidem persequitur.

§. 3.

Ex tribus his quasi speciebus, familiarem quandam confici posse, morbus animæ nostræ medicinam.

Assidua igitur istius Christi comitatus commentatio, efficiet denique, ut eas quoq; res familiares nobis reddamus, & in usum nostrum consuetudinēq; convertamus.

Ex ista etenim trium specierum mistura, veluti ex quadam aloës & myrrhæ & succi absynthij compositione, conficientur (ut ita loquar) *familiares pilule*, amara illæ quidē, sed ad salutem oppidò efficaces, sine quibus nec ipse Salvator ullo momento esse voluit; & quibus quotidie, immò assidue, usi sunt, quicumque Christum propius sequi, eiq; sese speciatim probare studuerunt.

Profectò sine his esse noluit S. Bernardus, qui (ut ipse de se testatur) ab ineunte conversione sua, hunc sibi *myrrhæ fasciculum* colligare, & inter ubera sua collocare curavit.